

РЕШЕНИЕ

№ 2271

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12800** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от началника на РДНСК С. срещу решение № 20207343/04.11.2021г. постановено по НАХД № 2663/2021г. по описа на Софийски Районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 136 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/, с което на арх. К. Н. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], м. „Зона Б-18“, вх.Б, ет.18, ат.3, като длъжностно лице - Главен архитект на район „К. поляна“, Столична община е наложена глоба в размер на 1000 лева на основание чл. 232, ал.1, т.2 от ЗУТ, във вр. с чл.239, ал.1, т.2 и чл.222, ал.1, т.15 от ЗУТ за извършено нарушение по чл. 41, ал.2 от ЗУТ.

Касаторът РДНСК С. счита, че решението е неправилно и необосновано, като постановено в противоречие със събраните доказателства. Излага съображения, че в съхраняваните в досието, документи по издаването на разрешение за строеж №7/27.11.2020г. за строеж: „Жилищна сграда с изгребна яма“, находящ се в урегулиран поземлен имот /УПИ/ с идентификатор 68134.1111.462, планоснимачен район Западен район, пл. № 88-стар, район „К. поляна“ – СО, не се съдържат данни за издадена виза за проучване и проектиране на предвидената в инвестиционния проект изгребна яма, която виза се явява задължително условие при издаване на разрешението за строеж, предвид конкретния случай и разпоредбата на чл.41, ал.2 от

ЗУТ. Сочи, че първоинстанционният съд в своето решение не е обсъдил въобще условията за издаване на виза съгласно чл. 140 ЗУТ във връзка с чл. 41, ал. 2 ЗУТ и дали същите са изпълнени в конкретния случай. Счита за неправилни изводите на съда, че в НП не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението, доколкото предвид функциите на длъжността на арх. П., адм. орган не подлага на съмнение къде е извършено самото нарушение, а именно районната администрация. Мотивите на първоинстанционния съд за липса на посочени дата и място на извършване на нарушението в съставеното НП не се споделят от административния орган. Както правилно е прието от АНО, в случая нарушението следва да се счита извършено именно на посочената в АУАН и НП дата - 27.11.2020г. - датата на издаване на разрешение за строеж №7/27.11.2020г. Касаторът счита, че безспорно не е нарушено правото на защита на арх. П., предвид факта, че същия е участвал в развиващото се административно производство пред РДНСК С. чрез подаване на възражение Вх. № РС-КП-3452-00-581/28.01.2021 г. срещу АУАН № С-3/19.01.2021г., както и чрез подаване на жалба Вх. №РС-КП-3452-01-004/16.02.2021г. срещу НП № С-3-4/03.02.2021г, като видно от същите арх. П. безспорно е разбрал, чрез кои свои действия, каква разпоредба е нарушил и е съумял да организира своята защита. На следващо място, касаторът счита, че не се „създава неяснота” относно приетото от АНО за нарушение, доколкото съгласно чл.41, ал.2 от ЗУТ, когато допълващо застрояване не е предвидено с действащия подробен устройствен план /ПУП/, то се допуска от главния архитект на общината с виза за проучване и проектиране по чл. 140 ЗУТ. Излага съображения, че словесно изложеното в АУАН и НП описание на нарушението е достатъчно ясно, за да се ангажира законосъобразно административнонаказателна отговорност и съответно да е налице образувано и развил се производство за реализиране административнонаказателната отговорност на арх. П., тъй като вмененото деяние е конкретизирано по основни обективни признаци, присъщи и индивидуализиращи го, като административно-наказателен състав, при посочена правна квалификация от административнонаказващия орган - чл.232, ал.1, т.2 ЗУТ. Сочи се също така, че в конкретния случай, за да бъде изградено пречиствателно съоръжение, то трябва да е предвидено в проекта. В одобрения инвестиционен проект от арх. П. е предвидена изгребна яма, за която към момента на издаване на разрешение за строеж №7/27.11.2020г., се е изисквало виза по чл.140, ал.3 ЗУТ във връзка с чл.41, ал.2 от ЗУТ, а не пречиствателно съоръжение. Счита, че в конкретния случай арх. П. е допуснал безспорно нарушение на материалния закон при одобряването на инвестиционните проекти и издаването на съответното разрешение за строеж. Моли съда да отмени решението на СРС и да постанови друго решение с което да потвърди обжалваното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът К. Н. П. счита подадената касационна жалба за неоснователна и недоказана. Разпоредбата, която е записана в акта като нарушена, съдържа предписание, но не състава на нарушението. Несъответствието между квалификацията на нарушението в АУАН и НП, ответника счита, че представлява нарушаване на правото на защита, като самото нарушаване на правото на защита води до порочност на издаденото НП и съставлява съществено процесуално нарушение. Представителят на СГП дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с

обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Въззивният съд е събрал писмени и гласни доказателства, след подробен анализ на които е приел за установена фактическата обстановка описана в АУАН и НП, както следва:

На 11.02.2020г., от длъжностно лице при Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/ е извършена проверка на разрешение за строеж № 7/27.11.2020г., издадено от Главния архитект на район "К. поляна - СО, с титуляр Ю. Й. К. - собственик на поземлен имот с идентификатор 68134.1111.462, планоснимачен район Западен район, пл.№ 88, район "К. поляна" - СО, съгл. Нотариален акт № 120, том V, дело № 759/2017г. Проверяващата констатира, че с посоченото разрешение, освен изграждането на жилищна сграда, било разрешено и изграждането на изгребна яма, но не била издадена виза за проучване и проектиране на предвидената в инвестиционния проект изгребна яма, допълващото застрояване на която е следвало да се допусне от жалбоподателя с виза за проучване и проектиране. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на което е издадено обжалваното НП № С-3-4/03.02.2021г., издадено от инж.Л. П. И. - началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол, с което на К. Н. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], м."Зона Б-18", вх."Б", ет.18, ап.3, Главен архитект на район "К. поляна" - СО е наложена глоба от 1 000 лева на основание чл. 232, ал.1, т.2 от ЗУТ, във вр. с чл.239, ал.1, т.2 и чл.222, ал.1, т.15 от ЗУТ за извършено нарушение по чл. 41, ал.2 от ЗУТ.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че от страна на административно-наказващия орган е допуснато съществено процесуално нарушение по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в НП не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Датата и мястото на извършване на нарушението са задължителни реквизити на НП. Ясното им отбелязване има значение за преценка за спазването на сроковете по чл. 34 ЗАНН, но така също и за индивидуализацията на конкретното деяние, което се постига чрез посочване на времето, мястото и начина на неговото извършване. Констатираното процесуално нарушение, допуснато при издаването на НП е от категорията на съществените, тъй като засяга възможността жалбоподателя да се защитава срещу вмененото му нарушение и е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. СРС е приел, че в конкретния случай в акта, съставен от жалбоподателя, като нарушена е посочена разпоредбата на чл.41, ал.2 ЗУТ, докато в НП фигурират разпоредбите на същия член, но и на чл.232, ал.1, т.2 от ЗУТ, доколкото разпоредбата, записана като нарушена в акта съдържа предписание, но не и състав на административно нарушение - такъв състав визира посочената на по-късен етап - в НП разпоредба. Формиран е извод, че

несъответствието между цифровата квалификация на нарушението в акта и НП накърнява правото на защита на нарушителя, който има право да узнае точно какво нарушение и на разпоредбите на кой закон е извършил. Нарушаването правото на защита води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав счита, че решението на СРС следва да бъде отменено.

Изводите за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН – липса на описание на датата и мястото на нарушението са бланкетни и не се обосновават с изложената в НП фактическа обстановка. Ако бяха свързани с нея, би се стигнало до извод, че наказанието е за бездействие, което включва определен период от време. Същевременно, налице е подробно описание за това какви актове са издавани от ответника – главен архитект, вкл. и индивидуализирани посредством дата на издаване. Издадени са визи за проучване и проектиране от 21.5.2020 г. и от 10.9.2020 г. Посочено е, че на 27.11.2020 г. ответникът е издал разрешение за строеж, без обаче да се установява от преписката да е издадена виза за проучване и проектиране на предвидената в инвестиционния проект изгребна яма. Следователно, макар и изрично да не е индивидуализирано, от НП може да се направи извод за времеви период, в който се твърди, че е извършено нарушението, осъществявано посредством бездействие.

Относно мястото – то също може да се изведе въз основа на изложеното в НП. Доколкото се касае за дейност, извършвана от ответника, в качеството му на главен архитект, то мястото на деянието следва да се направи извод, че е мястото на неговата служба.

На следващо място, настоящият състав не споделя изводите на СРС относно непосочване на законовите разпоредби, които са нарушени. Видно от акта за установяване на нарушението изрично е посочено, че е нарушена нормата на чл. 41, ал. 2 ЗУТ. Тази норма е цитирана и в НП, в съответствие с чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Посочената норма обаче като вид следва да бъде разграничена от цитираната норма на чл. 232, ал. 1, т. 2 ЗУТ, вр. чл. 239, ал. 1 и чл. 222, ал. 1, т. 15 ЗУТ в НП доколкото последните сочат правното основание за налагане на вида и размера на наказанието на основание чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН.

Същевременно, въобще не са обсъдени твърденията на жалбоподателя относно липсата на компетентност; не са обсъдени твърденията на жалбоподателя по същество.

Предвид изложеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Нарушено е и правото на защита на жалбоподателя предвид необсъждането на основни негови възражения във връзка с носенето на административно-наказателна отговорност от негова страна. Въобще не е обсъдена защитната позиция на жалбоподателя и представените в нея подкрепа доказателства.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, на основание чл. 221, ал. 2, т. 1 АПК

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, т. 1 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20207343/04.11.2021г. постановено по НАХД № 2663/2021г. по описа на Софийски Районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 136 състав.
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.